

Bilag 1.

København, den 7. November 1946.

I Skrivelse af 17. Juni 1946 har det høje Ministerium anmodet mig om til Brug for Overvejelserne i det af Folketinget nedsatte Udvalg til Behandling af Forslag til Lov om Ændring af Lov Nr. 195 af 16. April 1941 om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken at ville meddele mine principielle Synspunkter med Hensyn til Spørgsmaalet om Ordination af Kvinder til Præsteembeder i den danske Folkekirke.

Spørgsmaalet om kvindelige Præster er et fælleskirkeligt Spørgsmaal af overordentlig stor Rækkevidde. Indførelsen af kvindelige Præster vil betyde et Brud paa en aartusind gammel Tradition, et Brud med den hele Kristenheds hidtidige Praksis.

Et saa afgørende Brud bør ikke foretages, uden at der foreligger en tvingende Nødvendighed. De, som i denne Sag har Afgørelsen i deres Haand, staar med et Ansvar over for to Tusind Aars kristelig Overlevering og over for hele den verdensomspændende Kirkes Enhed og Sammenhold.

En saadan Nødvendighed kan ikke siges at foreligge i den danske Folkekirke for Øjeblikket. Kravet om kvindelige Præster er ikke rejst af det brede kirkelige Læfolk. Spørgsmaalet er — som det fremhæves i det kirkelige Udvalgs Betænkning — „af ret ny Dato, og dets Fremkomst skyldes ikke noget kirkeligt Initiativ, men er nært knyttet til Nutidens Kvindebevægelse“.

En kirkelig Reform af saa gennemgribende og principiel Natur maa kun gennemføres med en ægte kirkelig Motivering.

Det drejer sig ikke om Kvinders Deltagelse i kirkeligt Arbejde overhovedet. Baade i Oldkirken, i Middelalderen og i den nyeste Tid har Kvinder spillet en stor Rolle i Kirkens Arbejde. Efter den hellige Skrift og i Overensstemmelse med vore reformatoriske Fædre er alle (Mennesker) Kristne gennem Daaben gjort til Præster. Heri er der ikke nogen Forskel mellem Mand og Kvinde. Denne Lære om det almindelige Præstedømme betyder imidlertid ikke, at alle Kristne ved deres Daab er kaldede til at overtage det kirkelige Embedes eller det særlige Præstedømmes Funktioner. Dette Embede overdrages efter Kirkens historiske og almenyldige Orden ikke til Kvinder, men til Mænd alene.

Denne Tradition er rodfæstet i apostolisk Skik og i Herrens eget Eksempel ved Aposteludsendelserne. Det tilkommer ikke en enkelt Kirke egenmægtigt at bryde den. Et Brud af denne Art vil paa afgørende Maade gribe ind i Forholdet mellem Kirkerne som et Skridt bort fra den gensidige Tilmærkelse, som det netop er vor Forpligtelse at arbejde henimod. Den enkelte Kirke staar inden for Kirkens historiske og almindelige Sammenhæng, som den ikke har Ret til egenmægtigt at bryde uden at give Agt paa, hvad andre Kirker har at sige i Sagen.

Det er næppe nogen Overdrivelse at paastaa, at Indførelsen af kvindelige Præster i Danmark nu for en uoverskuelig Fremtid vilde vanskeliggøre, for ikke at sige umuliggøre vor Deltagelse i det fælleskirkelige Arbejde, som ikke blot har kirkelig Betydning, men ogsaa er af stor Værdi for det mellemfolkelige Samarbejde. Ærkebiskoppen af Canterbury har for ganske nylig fremsat et Forslag om Nadverfællesskab mellem de forskellige Kirker, hvilket vilde føre det fælleskirkelige Arbejde et stort Skridt fremad; men han gør udtrykkelig opmærksom paa, at det er Læren om det kirkelige Embede, som rummer den største Spænding, og denne Spænding